

REGULAMENTUL (UE) NR. 656/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 15 mai 2014

de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Obiectivul politicii Uniunii în domeniul frontierelor externe ale Uniunii îl reprezintă asigurarea monitorizării eficiente a trecerii frontierelor externe, inclusiv prin supravegherea frontierelor, contribuind totodată la asigurarea protecției și salvarea vieților. Supravegherea frontierelor are drept scop prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și reținerea sau luarea altor măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera în mod neregular. Supravegherea frontierelor ar trebui să constituie o modalitate eficientă de împiedicare și descurajare a persoanelor de a se sustrage verificărilor efectuate la punctele de trecere a frontierei. În acest scop, supravegherea frontierelor nu se limitează la depistarea tentativelor de trecere neautorizată a frontierei, ci se extinde pentru a cuprinde și demersuri precum interceptarea navelor suspectate că ar încerca să intre în Uniune fără să se supună verificărilor la frontieră, precum și modalități de rezolvare a anumitor situații, cum ar fi acțiunile de căutare și de salvare, care ar putea interveni în cadrul unei operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor, și modalități de efectuare cu succes a unei astfel de operațiuni.
- (2) Politicile Uniunii privind managementul frontierelor, azilul și imigrația, precum și punerea lor în aplicare ar trebui să fie guvernate de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, în conformitate cu articolul 80 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Ori de câte ori este necesar, actele Uniunii, adoptate în cadrul politicilor menționate, trebuie să conțină măsuri adecvate care să confere efecte juridice acestui principiu și să promoveze repartizarea sarcinilor, inclusiv prin transferul, în mod voluntar, al persoanelor care beneficiază de protecție internațională.
- (3) Domeniul de aplicare a prezentului regulament ar trebui să se limiteze la operațiunile de supraveghere a frontierelor efectuate de statele membre la frontierele lor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene („agenția”), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ⁽²⁾. Măsurile coercitive și de investigare sunt reglementate în conformitate cu dreptul penal național și cu instrumentele de asistență juridică reciprocă existente în domeniul cooperării judiciare în materie penală în Uniune.
- (4) Agenția răspunde de coordonarea cooperării operative între statele membre în domeniul managementului frontierelor externe, inclusiv în ceea ce privește supravegherea frontierelor. Printre sarcinile agenției se numără și acordarea de asistență statelor membre în circumstanțe care necesită o asistență tehnică sporită la frontierele externe, ținând seama de faptul că anumite situații pot să constituie urgențe umanitare și să presupună desfășurarea unor acțiuni de salvare pe mare. Pentru a consolida și mai mult această cooperare sunt necesare norme specifice în ceea ce privește activitățile de supraveghere a frontierelor pe care le efectuează unitățile maritime, terestre și aeriene ale unui stat membru la frontiera maritimă a altor state membre sau în marea liberă, în contextul cooperării operative coordonate de agenție.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

- (5) Cooperarea cu țările terțe învecinate este esențială pentru a împiedica trecerile neautorizate ale frontierei, pentru a combate criminalitatea transfrontalieră și pentru a evita pierderea de vieți pe mare. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 și în măsura în care este asigurată respectarea drepturilor fundamentale ale migranților, agenția poate coopera cu autoritățile competente din țările terțe, în special în materie de analiză de risc și de pregătire, și ar trebui să faciliteze cooperarea operativă între statele membre și țările terțe. În cazul în care cooperarea cu țări terțe se desfășoară pe teritoriul sau în marea teritorială a țărilor respective, statele membre și agenția ar trebui să respecte norme și standarde cel puțin echivalente cu cele prevăzute de dreptul Uniunii.
- (6) Sistemul european de supraveghere a frontierelor (Eurosur) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ are ca obiectiv consolidarea schimbului de informații și a cooperării operative între statele membre și cu agenția. Se asigură astfel îmbunătățirea considerabilă a gradului de conștientizare a situației și a capacității de reacție a statelor membre, inclusiv cu sprijinul agenției, în scopul depistării, prevenirii și combaterii imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere și pentru a contribui la asigurarea protecției și salvarea vieților migranților la frontierele externe ale statelor membre. Atunci când coordonează operațiuni de supraveghere a frontierelor, agenția ar trebui să furnizeze statelor membre informații și analize cu privire la aceste operațiuni în conformitate cu regulamentul respectiv.
- (7) Prezentul regulament înlocuiește Decizia 2010/252/UE a Consiliului ⁽²⁾, care a fost anulată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene („Curtea”) prin hotărârea sa din 5 septembrie 2012 în cauza C-355/10. În hotărârea respectivă, Curtea a menținut efectele Deciziei 2010/252/UE până la intrarea în vigoare a unor noi norme. Prin urmare, de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, respectiva decizie încetează să mai producă efecte.
- (8) În cursul operațiunilor maritime de supraveghere a frontierelor statele membre ar trebui să respecte obligațiile care le revin în temeiul dreptului internațional, în special al Convenției Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării, al Convenției internaționale pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, al Convenției internaționale privind căutarea și salvarea pe mare, al Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și al Protocolului său împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, aeriană și maritimă, al Convenției Organizației Națiunilor Unite privind statutul refugiaților, al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, al Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, al Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului și al altor instrumente internaționale relevante.
- (9) Atunci când coordonează operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor, agenția ar trebui să își îndeplinească atribuțiile cu respectarea deplină a dreptului relevant al Uniunii, inclusiv a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”) și a dreptului internațional relevant, în special atribuția menționată la considerentul 8.
- (10) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ și cu principiile generale ale dreptului Uniunii, toate măsurile luate în cursul unei operațiuni de supraveghere ar trebui să fie proporționale cu obiectivele urmărite, să fie nediscriminatorii și să respecte pe deplin demnitatea umană, drepturile fundamentale și drepturile refugiaților și ale solicitanților de azil, inclusiv principiul nereturnării. În cazul cererilor de protecție internațională formulate pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit, statele membre și agenția sunt obligate să respecte dispozițiile acquis-ului în materie de azil, în special Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (11) Aplicarea prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾, în special în ceea ce privește asistența care urmează să fie acordată victimelor traficului de persoane.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de instituire a Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) (JO L 295, 6.11.2013, p. 11).

⁽²⁾ Decizia 2010/252/UE a Consiliului din 26 aprilie 2010 de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 111, 4.5.2010, p. 20).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO L 180, 29.6.2013, p. 60).

⁽⁵⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

- (12) Prezentul regulament ar trebui să se aplice cu respectarea deplină a principiului nereturnării, astfel cum este definit în Cartă și astfel cum este interpretat de jurisprudența Curții și a Curții Europene a Drepturilor Omului. În conformitate cu principiul respectiv, nicio persoană nu ar trebui să fie debarcată, forțată să intre, condusă către sau predată în alt mod autorităților într-o țară în care există un risc semnificativ să fie supusă pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în care i s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică sau din care există un risc serios să fie expulzată, îndepărtată sau extrădată într-o altă țară, cu încălcarea principiului nereturnării.
- (13) Posibila existență a unui acord între un stat membru și o țară terță nu exonerează statele membre de obligațiile care le revin în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional, în special în ceea ce privește respectarea principiului nereturnării, ori de câte ori acestea au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că deficiențele sistemice pe care procedura de azil și condițiile de primire a solicitanților de azil le prezintă în țara terță respectivă constituie motive puternice să se creadă că solicitantul de azil s-ar confrunta cu un risc semnificativ de a fi supus unor tratamente inumane sau degradante sau atunci când au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că țara terță respectivă aplică practici care încalcă principiul nereturnării.
- (14) În cursul unei operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor pot apărea situații în care este necesar să se acorde asistență unor persoane aflate în pericol. În conformitate cu dreptul internațional, fiecare stat trebuie să ceară comandantului unei nave care arborează pavilionul acestuia să acorde asistență fără întârziere oricărei persoane aflate în pericol pe mare și să acționeze cât mai repede posibil pentru salvarea persoanelor aflate în pericol, în măsura în care comandantul poate face acest lucru fără a expune nava, echipajul sau pasagerii unor riscuri grave. O astfel de asistență ar trebui să fie acordată indiferent de naționalitatea sau de statutul persoanelor cărora le este destinată și indiferent de circumstanțele în care aceste persoane sunt găsite. Comandantului navei și echipajului nu ar trebui să li se aplice sancțiuni penale pentru unicul motiv de a fi salvat persoane aflate în pericol pe mare și de a le fi adus într-un loc sigur.
- (15) Obligația de a acorda asistență unor persoane aflate în pericol ar trebui să fie îndeplinită de statele membre în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale instrumentelor internaționale care reglementează situațiile de căutare și de salvare și în conformitate cu cerințele referitoare la protecția drepturilor fundamentale. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere responsabilităților autorităților de căutare și de salvare, printre care se numără și responsabilitatea de a se asigura că acțiunile de coordonare și de cooperare sunt realizate astfel încât persoanele salvate să poată fi aduse într-un loc sigur.
- (16) Atunci când zona operativă a unei operațiuni maritime include regiunea de căutare și de salvare a unei țări terțe, la planificarea unei operațiuni maritime ar trebui să se urmărească stabilirea unor canale de comunicare cu autoritățile de căutare și de salvare din țara terță respectivă, asigurându-se astfel faptul că autoritățile respective vor fi în măsură să răspundă în cazurile de căutare și de salvare care se află în desfășurare în regiunea lor de căutare și de salvare.
- (17) În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, operațiunile de supraveghere a frontierelor coordonate de agenție sunt efectuate conform unui plan operativ. În cazul operațiunilor maritime, planul operativ ar trebui, așadar, să conțină informații concrete cu privire la jurisdicția și legislația relevante care se aplică în zona geografică unde se desfășoară operațiunea comună, proiectul-pilot sau intervenția rapidă, inclusiv trimiteri la dreptul Uniunii și la dreptul internațional în materie de interceptare, salvare pe mare și debarcare. Planul operativ ar trebui stabilit în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament care reglementează acțiunile de interceptare, salvare pe mare și debarcare realizate în contextul operațiunilor de supraveghere a frontierelor maritime coordonate de agenție și ținând seama de circumstanțele specifice ale operațiunii în cauză. Planul operativ ar trebui să includă proceduri prin care se asigură faptul că persoanele care au nevoie de protecție internațională, victimele traficului de persoane, minorii neînsoțiți și alte persoane vulnerabile sunt identificate și li se oferă o asistență adecvată, inclusiv accesul la protecție internațională.
- (18) În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, în practică, pentru fiecare operațiune maritimă, se creează o structură de coordonare în statul membru gazdă, din care fac parte ofițeri din statul membru gazdă, ofițeri invitați și reprezentanți ai agenției, inclusiv ofițerul coordonator al agenției. Această structură de coordonare, denumită de obicei centru internațional de coordonare, ar trebui să fie folosită drept canal de comunicare între ofițerii implicați în operațiunea maritimă și autoritățile în cauză.

- (19) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolele 2 și 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și de Cartă, în special respectarea demnității umane, dreptul la viață, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, interzicerea traficului de persoane, dreptul la libertate și securitate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la azil și la protecție împotriva îndepărtării și expulzării, principiul nereturnării și al nediscriminării, dreptul la o cale de atac eficientă și drepturile copilului. Statele membre și agenția ar trebui să aplice prezentul regulament în conformitate cu drepturile și principiile respective.
- (20) Având în vedere că obiectivul prezentului regulament, și anume adoptarea unor norme specifice pentru supravegherea frontierelor maritime de către polițiștii de frontieră care acționează sub coordonarea agenției, nu poate să fie atins în mod satisfăcător de către statele membre din cauza diferențelor dintre legislațiile și practicile proprii, dar, dat fiind caracterul multinațional al operațiunilor, poate să fie mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la același articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (21) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică. Având în vedere că prezentul regulament se bazează pe acquis-ul Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul menționat, în termen de șase luni de la decizia Consiliului cu privire la prezentul regulament, dacă îl va transpune în dreptul intern.
- (22) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾, care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²⁾.
- (23) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽³⁾, care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (24) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁵⁾, care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

⁽³⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁴⁾ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

⁽⁵⁾ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁽⁶⁾ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

- (25) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului ⁽¹⁾; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.
- (26) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ⁽²⁾; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică operațiunilor de supraveghere a frontierelor efectuate de statele membre la frontierele lor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

1. „agenția” înseamnă Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;
2. „operațiune maritimă” înseamnă o operațiune comună, un proiect-pilot sau o intervenție rapidă efectuată de statele membre pentru supravegherea frontierelor lor maritime externe sub coordonarea agenției;
3. „stat membru gazdă” înseamnă un stat membru în care se desfășoară sau din care se lansează o operațiune maritimă;
4. „stat membru participant” înseamnă un stat membru care participă la o operațiune maritimă prin punerea la dispoziție de echipament tehnic, polițiști de frontieră detașați în cadrul echipelor europene de polițiști de frontieră sau alt personal relevant, dar care nu este un stat membru gazdă;
5. „unitate participantă” înseamnă o unitate maritimă, terestră sau aeriană aflată sub responsabilitatea statului membru gazdă sau a unui stat membru participant care ia parte la o operațiune maritimă;
6. „centru internațional de coordonare” înseamnă structura de coordonare înființată în statul membru gazdă pentru coordonarea unei operațiuni maritime;
7. „centru național de coordonare” înseamnă centrul național de coordonare înființat pentru scopurile Sistemului european de supraveghere a frontierelor (Eurosur) în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1052/2013;

⁽¹⁾ Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

⁽²⁾ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

8. „plan operativ” înseamnă planul operativ menționat la articolul 3a și articolul 8e din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;
9. „navă” înseamnă orice tip de ambarcațiune, inclusiv bărci, șalupe, platforme flotante, aeroglisoare și hidroavioane, utilizate sau care pot fi utilizate pe mare;
10. „navă fără pavilion” înseamnă o navă fără naționalitate sau asimilată unei nave fără naționalitate când niciun stat nu i-a acordat dreptul de a-i arboră pavilionul sau când aceasta arborează pavilioanele a două sau mai multe state, pe care le utilizează în funcție de împrejurări;
11. „Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți” înseamnă Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, aeriană și maritimă, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, semnată la Palermo, Italia, în decembrie 2000;
12. „loc sigur” înseamnă un loc în care operațiunile de salvare sunt considerate finalizate și în care siguranța vieții supraviețuitorilor nu este amenințată, în care nevoile umane de bază ale acestora pot fi satisfăcute și din care se pot face demersuri pentru transportarea supraviețuitorilor la următoarea destinație sau la destinația finală, ținând seama de protecția drepturilor lor fundamentale, cu respectarea principiului nereturnării;
13. „centru de coordonare a operațiunilor de salvare” înseamnă o unitate responsabilă de promovarea unei organizări eficiente a serviciilor de căutare și de salvare și de coordonarea efectuării operațiunilor de căutare și de salvare într-o regiune de căutare și de salvare, astfel cum este definită în Convenția internațională privind căutarea și salvarea pe mare;
14. „zonă contiguă” înseamnă o zonă adiacentă mării teritoriale astfel cum este definită la articolul 33 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării, unde este recunoscută în mod oficial;
15. „stat membru costier” înseamnă un stat membru în a cărui mare teritorială sau zonă contiguă are loc o interceptare.

CAPITOLUL II

NORME GENERALE

Articolul 3

Siguranța pe mare

Măsurile adoptate în scopul unei operațiuni maritime se efectuează astfel încât să garanteze, în toate situațiile, siguranța persoanelor interceptate sau salvate, siguranța unităților participante sau cea a părților terțe.

Articolul 4

Protecția drepturilor fundamentale și principiul nereturnării

(1) Nicio persoană nu este, cu încălcarea principiului nereturnării, debarcată, forțată să intre, condusă către sau predată în alt mod autorităților într-o țară în care există, printre altele, un risc semnificativ că va fi supusă pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în care i s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică sau din care există un risc serios să fie expulzată, îndepărtată sau extrădată într-o altă țară, cu încălcarea principiului nereturnării.

(2) Atunci când analizează posibilitatea debarcării într-o țară terță, în contextul planificării unei operațiuni maritime, statul membru gazdă, în coordonare cu statele membre participante și cu agenția, ia în considerare situația generală din țara terță respectivă.

Evaluarea situației generale dintr-o țară terță se bazează pe informații provenind dintr-o gamă largă de surse, care poate include alte state membre, organe, oficii și agenții ale Uniunii, precum și organizații internaționale relevante și poate lua în considerare existența unor acorduri și proiecte în materie de migrație și azil desfășurate în conformitate cu dreptul Uniunii și cu finanțare din partea Uniunii. Evaluarea face parte din planul operativ, se comunică unităților participante și se actualizează după caz.

Persoanele interceptate sau salvate nu sunt debarcate, forțate să intre, conduse către sau predate în alt mod autorităților într-o țară terță atunci când statul membru gazdă sau statele membre participante au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că țara terță respectivă aplică practicile menționate la alineatul (1).

(3) În timpul unei operațiuni maritime, înainte ca persoanele interceptate sau salvate să fie debarcate, forțate să intre, conduse sau predate în alt mod autorităților într-o țară terță și luând în considerare evaluarea situației generale din țara terță respectivă în conformitate cu alineatul (2), unitățile participante, fără a aduce atingere articolului 3, recurg la toate mijloacele pentru a identifica persoanele interceptate sau salvate, a evalua situația personală a acestora, a le informa despre destinație într-un mod pe care persoanele respective îl înțeleg sau despre care se poate presupune în mod rezonabil ca îl înțeleg și le dau posibilitatea de a își exprima eventualele motive pentru care cred că debarcarea în locul propus ar reprezenta o încălcare a principiului nereturnării.

În scopurile respective, în planul operativ se prevăd detalii suplimentare, inclusiv, atunci când este necesar, disponibilitatea personalului medical de la țărm, a interpreților, a consilierilor juridici și a altor experți relevanți din statele membre gazdă și din statele membre participante. Fiecare unitate participantă include cel puțin o persoană cu pregătire de bază în domeniul primului ajutor.

Raportul menționat la articolul 13 include, pe baza informațiilor furnizate de statele membre gazdă și de statele membre participante, detalii suplimentare privind cazurile de debarcare în țările terțe și modul în care fiecare element al procedurilor prevăzute la primul paragraf al prezentului alineat a fost aplicat de unitățile participante pentru a asigura respectarea principiului nereturnării.

(4) Pe toată durata unei operațiuni maritime, unitățile participante se ocupă de nevoile speciale ale copiilor, inclusiv ale minorilor neînsoțiți, ale victimelor traficului de persoane, ale persoanelor care necesită asistență medicală de urgență, ale persoanelor cu handicap, ale persoanelor care necesită protecție internațională și ale altor persoane aflate într-o situație deosebit de vulnerabilă.

(5) Orice schimb de date cu caracter personal, obținute în timpul unei operațiuni maritime, cu țările terțe, în scopul prezentului regulament, se limitează strict la ceea ce este absolut necesar și se desfășoară în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului ⁽²⁾ și cu dispozițiile naționale relevante privind protecția datelor.

Se interzice schimbul de date cu caracter personal cu țările terțe, referitoare la persoanele interceptate sau salvate, obținute în timpul unei operațiuni maritime, dacă există un risc semnificativ de încălcare a principiului nereturnării.

(6) În îndeplinirea atribuțiilor lor, unitățile participante respectă pe deplin demnitatea umană.

(7) Prezentul articol se aplică tuturor măsurilor luate de statele membre sau de agenție în conformitate cu prezentul regulament.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 60).

(8) Polițiștii de frontieră și alți membri ai personalului care participă la o operațiune maritimă sunt instruiți cu privire la dispozițiile relevante ale drepturilor fundamentale, ale dreptului refugiaților și ale cadrului juridic internațional în materie de căutare și salvare în conformitate cu articolul 5 al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

CAPITOLUL III

NORME SPECIFICE

Articolul 5

Depistarea

(1) După depistarea unei nave suspectate de a transporta persoane care se sustrag sau intenționează să se sustragă verificărilor la punctele de trecere a frontierei sau suspectate de a fi implicate în traficul ilegal de migranți pe mare, unitățile participante se apropie de aceasta pentru a-i constata identitatea și naționalitatea și, în așteptarea unor măsuri ulterioare, observă nava respectivă de la o distanță prudentă luând toate măsurile de precauție necesare. Unitățile participante colectează și raportează imediat centrului internațional de coordonare informații despre respectiva navă, inclusiv, atunci când este posibil, informații cu privire la situația persoanelor aflate la bord, în special dacă viața acestora este supusă unui risc iminent sau dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență. Centrul internațional de coordonare transmite respectivele informații centrului național de coordonare al statului membru gazdă.

(2) Dacă o navă este pe punctul de a intra sau a intrat în marea teritorială sau, în cazul în care este proclamată în mod oficial, în zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă, unitățile participante colectează și raportează informații despre nava respectivă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații centrului național de coordonare al statului membru în cauză.

(3) Dacă există suspiciunea că o navă este folosită pentru activități ilegale pe mare, care sunt în afara zonei acoperite de operațiunea maritimă, unitățile participante colectează și raportează informații despre nava respectivă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații centrului național de coordonare al statului membru în cauză.

Articolul 6

Interceptarea în marea teritorială

(1) În marea teritorială a statului membru gazdă sau a unui stat membru participant învecinat, atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă ar putea transporta persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau că este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, statul respectiv autorizează unitățile participante să adopte una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

- (a) solicitarea de informații și de documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de traseul navei, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc, inclusiv dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență și aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord că ar putea să nu fie autorizate să treacă frontiera;
- (b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord și informarea acestora că persoanelor care se află la comanda navei li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei;

(2) Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunea, respectivul stat membru gazdă sau stat membru participant învecinat poate autoriza unitățile participante să adopte una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

- (a) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;
- (b) ordonarea ca nava să își modifice ruta astfel încât fie să părăsească marea teritorială sau zona contiguă, fie să se îndrepte spre o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigue, precum și escortarea navei sau navigarea în apropierea sa până când se confirmă că nava respectă ruta indicată;

(c) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bordul acesteia către statul membru costier în conformitate cu planul operativ.

(3) Orice măsuri adoptate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) sunt proporționale și nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor prezentului articol.

(4) În sensul alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante, prin intermediul centrului internațional de coordonare.

Unitatea participantă informează statul membru gazdă, prin intermediul centrului internațional de coordonare, atunci când comandantul navei solicită notificarea unui agent diplomatic sau a unui funcționar consular al statului de pavilion.

(5) Atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă fără pavilion transportă persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, statul membru gazdă sau statul membru participant învecinat în a cărui mare teritorială este interceptată respectiva navă fără pavilion autorizează una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatul (1) și poate autoriza una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatul (2). Statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(6) Orice activități operative în marea teritorială a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă se desfășoară cu autorizarea statului membru respectiv. Statul membru gazdă transmite instrucțiuni unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare pe baza măsurilor autorizate de statul membru respectiv.

Articolul 7

Interceptarea în marea liberă

(1) În marea liberă, atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, unitățile participante adoptă, sub rezerva obținerii unei autorizații în acest sens din partea statului de pavilion, conform Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți și, acolo unde este relevant, conform dreptului intern și internațional, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

(a) solicitarea de informații și documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de traseul navei, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc, inclusiv dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență;

(b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord și informarea acestora că persoanele care se află la comanda navei li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei.

(2) Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunea, unitățile participante pot adopta una sau mai multe dintre următoarele măsuri, sub rezerva autorizării statului de pavilion, în conformitate cu Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți și, acolo unde este relevant, cu dreptul național și internațional:

(a) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;

(b) avertizarea și ordonarea ca nava să nu intre în marea teritorială sau zona contiguă și, atunci când este necesar, solicitarea ca nava să își modifice ruta către o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigüe;

(c) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bord către o țară terță sau predarea navei și a persoanelor aflate la bord autorităților unei țări terțe;

(d) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bord către statul membru gazdă sau către alt stat membru participant învecinat.

(3) Orice măsuri adoptate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) sunt proporționale și nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor prezentului articol.

(4) În scopul alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante, prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(5) Dacă nava arborează pavilionul sau afișează numărul de înregistrare al statului membru gazdă sau al unui stat membru participant, statul membru respectiv poate autoriza, după ce a confirmat naționalitatea navei, una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(6) Dacă nava arborează pavilionul sau afișează numărul de înregistrare al unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă sau al unei țări terțe, statul membru gazdă sau statul membru participant, în funcție de apartenența unității participante care a interceptat nava respectivă, informează statul de pavilion, solicită o confirmare a înmatriculării și, în cazul confirmării naționalității, solicită ca statul de pavilion să ia măsuri pentru a înceta utilizarea navei sale pentru traficul ilegal de migranți. Dacă statul de pavilion nu dorește sau nu este în măsură să facă acest lucru, în mod direct sau cu asistența statului membru de care aparține unitatea participantă, statul membru respectiv solicită statului de pavilion autorizarea de a lua oricare dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă sau statul membru participant înștiințează centrul internațional de coordonare cu privire la orice schimb de informații cu statul de pavilion și la acțiunile preconizate sau măsurile autorizate de către statul de pavilion. Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(7) Dacă există suspiciuni întemeiate că nava, deși arborează un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt aceeași naționalitate ca a unei unități participante, aceasta din urmă verifică dreptul navei de arborare a pavilionului. În acest scop, unitatea participantă poate să abordeze nava suspectată. Dacă suspiciunea persistă, procedează la o examinare suplimentară la bordul navei, care se efectuează cu toată atenția posibilă.

(8) Dacă există suspiciuni întemeiate că nava, deși arborează un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt naționalitatea statului membru gazdă sau a unui stat membru participant, unitatea participantă verifică dreptul navei de arborare a pavilionului.

(9) Dacă, în cazurile menționate la alineatul (7) sau (8), sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunile în ceea ce privește naționalitatea navei, statul membru gazdă respectiv sau statul membru participant respectiv poate autoriza una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(10) În așteptarea sau în absența autorizației statului de pavilion, nava este observată de la o distanță prudentă. Nu se iau alte măsuri fără autorizarea expresă a statului de pavilion, cu excepția măsurilor care sunt necesare pentru atenuarea unui pericol iminent pentru viața persoanelor sau a măsurilor care decurg din acordurile bilaterale sau multilaterale relevante.

(11) Dacă există suspiciuni întemeiate că o navă fără pavilion este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, unitatea participantă poate urca la bordul navei și poate percheziționa nava în scopul de a verifica lipsa de naționalitate a acesteia. Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunile, unitatea participantă informează statul membru gazdă care poate lua, în mod direct sau cu asistența statului membru de care aparține unitatea participantă, măsurile suplimentare adecvate astfel cum se prevede la alineatele (1) și (2), în conformitate cu dreptul intern și internațional.

(12) Un stat membru a cărui unitate participantă a luat orice măsură în conformitate cu alineatul (1) informează de îndată statul de pavilion cu privire la rezultatele măsurii respective.

(13) Ofițerul național care reprezintă statul membru gazdă sau un stat membru participant în cadrul centrului internațional de coordonare este responsabil de facilitarea comunicării cu autoritățile relevante din statul membru respectiv, cu scopul de a autoriza verificarea dreptului unei nave de a arbora pavilionul său sau întreprinderea oricăreia dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2).

(14) Dacă nu se confirmă suspiciunile că o navă este folosită pentru traficul ilegal de migranți pe marea liberă sau dacă unitatea participantă nu are competența de a acționa, dar persistă o suspiciune întemeiată că nava transportă persoane care intenționează să ajungă la frontiera unui stat membru și să se sustragă verificărilor la punctele de trecere a frontierei, nava respectivă continuă să fie monitorizată. Centrul internațional de coordonare transmite informații despre nava în cauză centrului național de coordonare din statul membru spre care aceasta se îndreaptă.

Articolul 8

Interceptarea în zona contiguă

(1) În zona contiguă a statului membru gazdă sau a unui stat membru participant învecinat se iau măsurile prevăzute la articolul 6 alineatele (1) și (2) în conformitate cu alineatele menționate și cu alineatele (3) și (4) de la articolul respectiv. Orice autorizare menționată la articolul 6 alineatele (1) și (2) poate fi acordată numai pentru măsurile care sunt necesare pentru a preveni încălcarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative relevante în cadrul teritoriului sau mărilor teritoriale a statului membru respectiv.

(2) În zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă, măsurile prevăzute la articolul 6 alineatele (1) și (2) nu se întreprind fără autorizarea statului membru respectiv. Centrul internațional de coordonare este înștiințat cu privire la orice schimb de informații cu statul membru respectiv și cu privire la măsurile ulterioare autorizate de acesta. Dacă statul membru respectiv nu își dă autorizația și atunci când există motive întemeiate de a suspecta că nava transportă persoane care intenționează să ajungă la frontiera unui stat membru, se aplică articolul 7 alineatul (14).

(3) În cazul tranzitării zonei contigue de către o navă fără pavilion se aplică articolul 7 alineatul (11).

Articolul 9

Situațiile de căutare și de salvare

(1) Statele membre își îndeplinesc obligația de a acorda asistență oricărei nave sau persoane aflate în pericol pe mare și în timpul unei operațiuni maritime și se asigură că unitățile lor participante respectă obligația respectivă, în conformitate cu dreptul internațional și cu respectarea drepturilor fundamentale. Asistența se acordă indiferent de naționalitatea sau de statutul unei astfel de persoane sau de circumstanțele în care este găsită persoana respectivă.

(2) În scopul gestionării situațiilor de căutare și de salvare care pot surveni în timpul unei operațiuni maritime, planul operativ cuprinde, în conformitate cu dreptul internațional relevant inclusiv cel referitor la căutare și salvare, cel puțin următoarele dispoziții:

(a) atunci când, în cursul unei operațiuni maritime, unitățile participante au motive să creadă că se confruntă cu o fază de incertitudine, de alertă sau de pericol în ceea ce privește o navă sau oricare dintre persoanele aflate la bord, acestea transmit cu promptitudine toate informațiile disponibile centrului de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil de regiunea de căutare și salvare în care apare situația respectivă și se pun la dispoziția respectivului centru de coordonare a operațiunilor de salvare;

(b) unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cât mai curând posibil cu privire la orice contact cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare și cu privire la măsurile ulterioare pe care le întreprind;

(c) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de incertitudine în special:

(i) atunci când o persoană a fost dată dispărută sau o navă este întârziată; sau

(ii) atunci când o persoană sau o navă nu a făcut un raport așteptat privind poziția sau siguranța;

- (d) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de alertă în special:
- (i) atunci când, în urma unei faze de incertitudine, încercările de a stabili un contact cu o persoană sau o navă au eşuat, iar cererile de informații adresate altor surse adecvate au rămas fără rezultat; sau
 - (ii) atunci când s-au primit informații potrivit cărora funcționarea unei nave este afectată, însă nu în măsura în care este probabilă o situație de pericol pe mare;
- (e) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de pericol pe mare în special:
- (i) atunci când s-au primit informații clare că o persoană sau o navă este în pericol și are nevoie de asistență imediată; sau
 - (ii) atunci când, în urma unei faze de alertă, încercări suplimentare nereușite de a stabili un contact cu o persoană sau o navă și solicitările de informații extinse rămase fără rezultat indică probabilitatea existenței unei situații de pericol pe mare; sau
 - (iii) atunci când s-au primit informații potrivit cărora funcționarea unei nave a fost afectată într-o măsură care indică probabilitatea unei situații de pericol pe mare;
- (f) în scopul analizării dacă nava se află într-o fază de incertitudine, de alertă sau de pericol pe mare, unitățile participante iau în considerare și transmit toate informațiile și observațiile relevante centrului de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil, inclusiv informații cu privire la:
- (i) existența unei solicitări de asistență, deși o astfel de solicitare nu este singurul factor pentru a stabili existența unei situații de pericol pe mare;
 - (ii) starea de navigabilitate a navei și probabilitatea ca nava să nu ajungă la destinația finală;
 - (iii) numărul de persoane de la bord în raport cu tipul și starea navei;
 - (iv) disponibilitatea rezervelor necesare, cum ar fi combustibilul, apa și alimentele, pentru a ajunge la un țărm;
 - (v) prezența unui echipaj calificat și a unui comandament calificat pe navă;
 - (vi) disponibilitatea și capacitatea echipamentelor de siguranță, de navigație și de comunicații;
 - (vii) prezența la bord a unor persoane care necesită asistență medicală de urgență;
 - (viii) prezența la bord a unor persoane decedate;
 - (ix) prezența la bord a femeilor însărcinate sau a copiilor;
 - (x) condițiile meteo și starea mării, inclusiv prognoza meteo în general și pe mare;
- (g) în așteptarea instrucțiunilor de la centrul de coordonare a operațiunilor de salvare, unitățile participante întreprind toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta siguranța persoanelor în cauză;

- (h) atunci când se consideră că o navă se află într-o situație de incertitudine, de alertă sau de pericol pe mare, însă persoanele aflate la bord refuză să primească asistență, unitatea participantă informează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil și urmează instrucțiunile acestuia. Unitatea participantă continuă să își îndeplinească obligația de diligență prin observarea navei și prin întreprinderea măsurilor necesare pentru siguranța persoanelor în cauză, evitând în același timp acțiunile prin care ar putea să agraveze situația sau să mărească probabilitatea de vătămare sau de pierdere a unor vieți omenești;
- (i) dacă centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al unei țări terțe responsabile de regiunea de căutare și de salvare nu dă curs informației transmise de unitatea participantă, aceasta din urmă contactează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al statului membru gazdă, cu excepția cazului în care unitatea participantă respectivă consideră că un alt centru de coordonare a operațiunilor de salvare recunoscut la nivel internațional este mai în măsură să își asume coordonarea situației de căutare și de salvare.

Planul operativ poate cuprinde detalii adaptate la circumstanțele operațiunii maritime în cauză.

- (3) Dacă situația de căutare și de salvare s-a încheiat, unitatea participantă, cu consultarea centrului internațional de coordonare, reia operațiunea maritimă.

Articolul 10

Debarcarea

- (1) Planul operativ cuprinde, în conformitate cu dreptul internațional și cu respectarea drepturilor fundamentale, cel puțin următoarele modalități prin care se realizează debarcarea persoanelor interceptate sau salvate în cadrul unei operațiuni maritime:
- (a) în cazul unei interceptări în marea teritorială sau în zona contiguă, astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (1), (2) sau (6) sau la articolul 8 alineatul (1) sau (2), debarcarea are loc în statul membru costier, fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (2) litera (b);
- (b) în cazul unei interceptări în marea liberă, astfel cum este prevăzut la articolul 7, debarcarea poate avea loc în țara terță din care se presupune că a plecat nava. Dacă acest lucru nu este posibil, debarcarea are loc în statul membru gazdă;
- (c) în cazul unor situații de căutare și de salvare prevăzute la articolul 9 și fără a aduce atingere responsabilității centrului de coordonare a operațiunilor de salvare, statul membru gazdă și statele membre participante cooperează cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil pentru a identifica un loc sigur și, atunci când centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil desemnează un astfel de loc sigur, acestea se asigură că debarcarea persoanelor salvate se face în mod rapid și eficace.

În cazul în care nu se pot găsi modalități pentru ca unitatea participantă să fie eliberată într-un termen rezonabil de obligația prevăzută la articolul 9 alineatul (1), luând în considerare siguranța persoanelor salvate și siguranța unității participante înseși, aceasta este autorizată să debarce persoanele salvate în statul membru gazdă.

Aceste modalități de debarcare nu au ca efect impunerea unor obligații statelor membre care nu participă la operațiunea maritimă, cu excepția cazului în care acestea autorizează în mod expres întreprinderea unor măsuri în marea lor teritorială sau în zona lor contiguă, în conformitate cu articolul 6 alineatul (6) sau cu articolul 8 alineatul (2).

Planul operativ poate cuprinde detalii adaptate la circumstanțele operațiunii maritime în cauză.

- (2) Unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cu privire la prezența oricărei persoane în sensul articolului 4, iar centrul internațional de coordonare transmite mai departe informațiile respective autorităților naționale competente ale țării în care are loc debarcarea.

Planul operativ cuprinde datele de contact ale autorităților naționale competente respective, care iau măsuri ulterioare adecvate.

*Articolul 11***Modificarea Regulamentului (CE) nr. 2007/2004**

La articolul 3a alineatul (1) și, respectiv, la articolul 8e alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, la sfârșitul textului literei (j), se adaugă următoarea teză:

„În acest sens, planul operativ se stabilește în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(*) Regulamentului (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 189, 27.6.2014, p. 93).”

*Articolul 12***Mecanismele de solidaritate**

(1) Un stat membru care se confruntă cu o situație de presiune urgentă și excepțională la frontiera sa externă poate solicita:

- (a) detașarea de echipe europene de polițiști de frontieră, în conformitate cu articolul 8a din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, pentru a oferi asistență operativă rapidă statului membru respectiv;
- (b) Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, să ofere asistență în materie de coordonare între statele membre și/sau detașarea de experți pentru a sprijini autoritățile naționale competente;
- (c) asistență de urgență în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în cazul unei situații de urgență.

(2) Un stat membru supus unei mari presiuni migratorii, care dă naștere unor nevoi urgente în structurile sale de primire și în sistemele sale de azil, poate solicita:

- (a) Biroului European de Sprijin pentru Azil detașarea unei echipe de sprijin pentru azil, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, care să ofere expertiză, de exemplu în ceea ce privește serviciile de interpretariat, informații privind țările de origine și experiență în gestionarea și administrarea cazurilor de azil;
- (b) asistență de urgență în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în cazul unei situații de urgență.

*Articolul 13***Raportarea**

(1) Agenția prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind aplicarea practică a prezentului regulament, până la 18 iulie 2015 și, ulterior, anual.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize și de abrogare a Deciziei nr. 574/2007/CE (JO L 150, 20.5.2014, p. 143).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (JO L 132, 29.5.2010, p. 11).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziei 2007/435/CE a Consiliului (JO L 150, 20.5.2014, p. 168).

(2) Raportul conține o descriere a procedurilor instituite de agenție pentru aplicarea prezentului regulament în timpul operațiunilor maritime și informații privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv informații detaliate privind respectarea drepturilor fundamentale și impactul asupra acestor drepturi, precum și eventualele incidente care au avut loc.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 14

Efectele Deciziei 2010/252/UE

Decizia 2010/252/UE încetează să mai producă efecte de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS
